Та не однаково мені

Та не однаково мені, як Україну злії люди присплять, лукаві, і в огні її, окраденую, збудять… Ох, не однаково мені.

Вперше я почула цю фразу, взяту з вірша Тараса Шевченка «Мені однаково, чи буду…», напевно, у віці дванадцяти або тринадцяти років. Батьки подарували мені мій перший планшет, і, маючи ще тоді сторінку у ВКонтакте, я вперше почала досліджувати свій музичний смак та, загалом, те, яку музику слухали мої однолітки.

Так якимось чином я натрапила на пісню християнського виконавця, яка починалася саме цими словами, згодом переходячи до самої пісні, що нічим особливо не відрізнялася від будь-якої іншої християнської пісні про Україну того часу. Війна, бідність, корупція, наркотики, алкоголізм — саме такий образ України вимальовували її слова.

Закликом пісні було навернення до Бога, до Христа та покаяння у гріхах. Ще тоді сама пісня цікавила мене менше, ніж вступний вірш Шевченка, а вже у дорослому віці я розумію, наскільки проблематичною була її лірика. Але про релігію та мої погляди — якось іншим разом.

Так до чого ж тут цей уривок із вірша Шевченка?

На мою думку, саме ці чотири заключні рядки описують той біль, який відчуваю я за тисячі кілометрів від дому.

Я часто запитую себе: «Чому мені так боляче? Чому настільки крутить душу і серце? Чому після стількох років життя за кордоном, на чужині, цей біль тільки зростає? Чому інші можуть просто жити далі, а я регулярно паралізована болем і тугою? І чому мене так мало хто розуміє?»

Чесно кажучи, мені навіть соромно про це говорити.

Поки я живу в безпеці, теплі, достатку та з мирним небом над головою, люди на моїй Батьківщині не впевнені, що доживуть до завтрашнього дня. І це мені ще погано? Це мені боляче? Хто я така, щоб навіть думати, що мені може бути важко?

І ось у такому пекельному циклі проходить життя. День за днем.

Я впевнена, що таких, як я, — мільйони, розкиданих по світу. Мені ж самотньо.

Моє оточення здебільшого складається з американців, і, звісно, вони запитають: як ти? Як твоя сім'я, родина? Чи в Україні ще триває війна?

Але вони не зацікавлені почути нічого іншого, окрім короткого: «Все добре».

А чому ж їм перейматися? Для них, як і для будь-якого іншого чужого народу, ця війна — чужа і дуже далека. Звичайно, я не можу їх у цьому винити, і скільки б болю мені це не приносило, це просто реалії життя.

Та це оточення придушує.

Щодня я бачу щасливих людей, які навіть уявити собі не можуть, що таке війна, а я запитую

себе: «Чому мій народ?»

Як пояснити людині, що абстрагуватися від війни у твоїй країні неможливо?

Як пояснити, що «просто не думати про це» — щось із фантастики?

Як пояснити, що ти постійно картаєш себе за те, що не робиш достатньо, не допомагаєш достатньо, не говориш достатньо, не слідкуєш достатньо, врешті-решт — не страждаєш достатньо?

Та все ж — як пояснити страх, що ти вже недостатньо українка?

Як жити, якщо перед очима — вулиці Бучі, всипані тілами, шрами на тілах полонених, палаючі житлові будинки й садочки, похорони дітей у Кривому Розі після обстрілу дитячого майданчика, мертве немовля в колясці, батько, який поховав свою сім'ю, люди, що потонули в Херсоні, катівні, братські могили, заміновані іграшки та Олешки, які морять голодом?

Мені болить, бо це моє. Рідне. Близьке.

Бо не однаково мені.

Бо не байдужий біль мого народу.

Бо кожен з них — це я.

Бо мордують мою Україну вже століття.

І ті ж кати — невпинні і бездушні.

І той же байдужий навколо світ.

І ті ж воскові та холодні лиця.

Такі ж воскові їхні і серця.

Бо Україна їм чужа.

Та не мені.

Та не тобі.

Ні.

Нам мати не чужа.

У цього допису не буде щасливого закінчення, яке розпише «3 способи побороти це і жити далі».

Я не впевнена, що навіть перемога буде здатна заспокоїти цей вічний шторм.

Та все ж таки — час покаже.

Я лише сподіваюся, що знайдуться ті, хто побачить у мені себе. І, можливо, зможе використати цей допис як місце, де можна нарешті вилити свій біль.